De snotaap

Een snotaap had een kou gevat
van 't spelen in zijn blote gat.
Hij slingerde aan de lianen,
de snot droop recht van de bananen.
In plaats van nu beschaamd te zijn
vond hij dat spelletje wel fijn.
De snot liep langs zijn kin omlaag
maar Snotaap dacht: 'het gaat te traag'
en om de zaak wat te versnellen
blies hij nog dikker snottebellen.
Nu was de vloed niet meer te stuiten
want snotaap kon zijn neus niet snuiten.
De brij kwam al tot aan zijn billen.
Pas toen begon hij hard te gillen.
Hij werd heel angstig en nerveus
en stak zijn vuisten in zijn neus.
Bij dit gedicht hoort een besluit
wat je niet snuit, valt eruit.